

Sygn. akt II C 366/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Gawlik

Ławnicy:	/
-----------------	---

Protokolant: Hanna Świątek

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 roku w Rybniku

sprawy z powództwa F. (...) w K.

przeciwko M. C. (C.)

o zapłatę

1) oddała powództwo;

2) przyznaje adwokatowi L. M. (M.) - kuratorowi ustanowionemu dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego ze Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. wynagrodzenie w kwocie 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym kwota 1.656 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt sześć złotych) stanowi podatek od towarów i usług;

3) nakazuje pobrać od powoda F. (...) w K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Sygn. akt II C 366/15

UZASADNIENIE

Powód F. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. w dniu 14 września 2015 r. wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego M. C. na podstawie weksla kwoty 225.772,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podał, że w dniu 11 lipca 2014 r. nabył od (...) Banku (...) S.A. w W. wierzytelność wobec pozwanego na kwotę 211.020,76 zł. Wierzytelność powstała w związku z udzieleniem pozwanemu kredytu w kwocie 220.800 zł na podstawie umowy kredytu z dnia 25 sierpnia 2009 r. Pozwany w i nie spłacił zobowiązania w części, tj. kwocie 211.020,76 zł. W dniu 9 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty powiadamiając dłużnika, iż zgodnie z treścią deklaracji wekslowej z dnia 25 sierpnia 2009 r. uzupełnił weksel przedstawiając go do wykupu, czego pozwany nie uczynił.

Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w dniu 21 lutego 2017 r. w odpowiedzi na pozew wniósł o **oddalenie powództwa** oraz przyznanie wynagrodzenia według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że do przelewu wierzytelności wekslowej doszło po upływie terminu przedawnienia roszczenia głównego, a skoro należność główna uległa przedawnieniu, to powód nie może skutecznie dochodzić roszczenia o zapłatę z weksla.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2009 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a M. C. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne w kwocie 220.800 zł. Kredyt miał zostać spłacony w 72 ratach miesięcznych począwszy od dnia 25 września 2009 r.

Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowił weksel własny niezupełny (in blanco).

W związku z niedotrzymaniem przez pozwanego terminów płatności (...) Bank (...) S.A. w W. wypowiedziała Umowę kredytu. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 26 listopada 2011 r. W dniu 5 czerwca 2012 r. Bank wystawił przeciwko M. B. Tytuł Egzekucyjny, który stwierdzał, iż ma zapłacić na jego rzecz:

- kwotę 141.066,58 zł tytułem należności głównej,
- kwotę 12.929,30 zł tytułem odsetek umownych naliczonych do dnia 4 czerwca 2012 r.,
- kwotę 100 zł tytułem kosztów dochodzenia należności.

Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2012 r. (sygn. akt II Co 4132/12) nadał klauzulę wykonalności powyższemu B. Tytułowi Egzekucyjnemu.

(...) Bank (...) S.A. w W. wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko M. C., które prowadziła Komornik Sądowa przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu – Zdroju E. Z. (sygn. akt Km 3615/12). Egzekucja prowadzona przez Bank okazała się bezskuteczna i postanowieniem z dnia 10 grudnia 2012 r. Komornik sądowa na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzyła postępowanie egzekucyjne.

W dniu 4 lipca 2014 r. doszło do umowy cesji wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w W. a powodem F. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K., na podstawie której Bank zbył wierzytelność wynikającą z tytułu umowy kredytu gotówkowego P..

W dniu 18 grudnia 2014 r. powód zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę o przelew wierzytelności wekslowej.

Powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 225.772,84 zł.

W dniu 9 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla w terminie do dnia 19 lipca 2015 r.

dowód: umowa kredytu z dnia 25 sierpnia 2009 r. k.49-50, weksel in blanco i deklaracja wekslowej z dnia 25 sierpnia 2009 r. k. 46-47, B. Tytuł Egzekucyjny z dnia 5 czerwca 2012 r. wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 3 sierpnia 2012 r. sygn. akt II Co 4132/12 o nadaniu klauzuli wykonalności k.73, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu - Zdroju E. Z. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 10 grudnia 2012 r. k. 75, umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 4 lipca 2014 r. k. 6-18, aneks nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 1 sierpnia 2014 r. k. 39-40, załącznik nr 1 do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży z dnia 4 lipca 2014 r. k. 43-44, umowa o przelew wierzytelności wekslowej k.48, wezwanie do wykupu weksla z dnia 9 lipca 2015 r. wraz potwierdzeniem odbioru k.52-53.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o wskazanej wyżej dowody z dokumentów, w szczególności z dokumentów urzędowych, które w ocenie Sądu były w pełni wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 25 sierpnia 2009 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a M. C. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa kredytu gotówkowego P. na cele konsumpcyjne w kwocie 220.800 zł. Powyższy kredyt miał zostać spłacony w 72 ratach miesięcznych począwszy od dnia 25 września 2009 r.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenia banku o spłatę kredytu przedawniają się z upływem trzech lat. Jeżeli bowiem przepis szczególny nie stanowi inaczej, to termin przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą - a takich dotyczy roszczenie banku z tytułu kredytu - wynosi 3 lata (art. 118 k.c.).

Bieg terminu przedawnienia liczy się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Datą początkową dla określenia przedawnienia poszczególnych rat są terminy, to raty dotychczas niewymagalne stały się wymagalne wraz z terminem wypowiedzenia. Od tego dnia trzeba zatem do nich liczyć trzyletni termin przedawnienia.

Z załącznika nr 1 do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 lipca 2014 r. wynika, że roszczenie główne stało się wymagalne w dniu 26 listopada 2011 r., więc roszczenie Banku uległoby przedawnieniu w dniu 26 listopada 2014 r. Art. 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bakowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r. Nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC - ZD z 2013 r. Nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r. Nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r. Nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z

wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia- zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 196/14, przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16). Podsumowując powód, zawierając w dniu 4 lipca 2014 r. umowę przelewu, nabył wierzytelność nieprzedawnioną, która w dniu 26 listopada 2014 r. uległa przedawnieniu.

W celu zabezpieczenia roszczeń przysługujących Bankowi względem pozwanego z powyższej umowy wystawiono weksel własny niezupełny (in blanco).

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 kwietnia 1936 r. (Dz.U.2016.160) Prawo wekslowe jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Podnieść należy, iż wraz z wręczeniem weksla in blanco dochodzi między wydającym a odbiorcą do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego. Zobowiązanie to jednak ma charakter warunkowy – jego powstanie uzależnione jest od wypełnienia przez upoważnioną do tego osobę weksla w sposób, który sprawi, że będzie można uznać go za weksel własny lub trasowany. Weksel in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między osobą podpisaną na wekslu a pierwszym jego nabywcą. Wypełnienie jest zgodne z porozumieniem, jeśli dokona go osoba uprawniona i jeżeli treść weksla odpowiada umowie zawartej między podpisanym na wekslu z osobą, której weksel wręczono. Dla przyjęcia ważności zobowiązania wekslowego z weksla in blanco trzeba przyjąć obowiązek istnienia ważnego porozumienia wekslowego. Dowodem zawarcia porozumienia wekslowego jest zazwyczaj tzw. deklaracja wekslowa, która jednak nie jest warunkiem ważności weksla in blanco. Ważność zobowiązania wekslowego nie jest bowiem uzależniona od istnienia deklaracji wekslowej. Deklaracji wekslowej nie należy utożsamiać z porozumieniem wekslowym, jest ona dokumentem stwierdzającym zawarcie takiego porozumienia i nie musi w całości oddawać jego treści. Deklaracja może mieć formę umowy, ale w praktyce wekslowej ma zwykle charakter jednostronny. W niniejszej sprawie powód przedłożył deklarację wekslową z dnia 25 sierpnia 2009 r. podpisaną przez pozwanego.

Podkreślić należy, iż przy indosie powierniczym, art. 10 nie wyłącza możliwości podnoszenia przez dłużnika wekslowego wobec indosatariusza zarzutów przysługujących mu przeciwko indosantowi.

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika ugruntowany pogląd, który tutejszy Sąd w całości podziela, iż treścią upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco jest objęte jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Weksel in blanco może być skutecznie wypełniony tylko przed upływem terminu przedawnienia roszczenia, które zabezpiecza. W sytuacjach, w których zastrzeżono, iż wręczony weksel in blanco może być uzupełniony w każdym czasie, chodzi jedynie o dowolną chwilę przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W konsekwencji, osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco - w razie uzupełnienia tego weksla niezgodnie z upoważnieniem po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu - może powoływać się, że nie jest zobowiązana wekslowo (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 14 października 1971 r. sygn. akt II CR 277/71, z dnia 9 września 2004 r. sygn. akt II CK 499/03, z dnia 19 listopada 2004 r. sygn. akt V CK 228/04, z dnia 15 lutego 2006 r. sygn. akt IV CSK 15/05, z dnia 14 lipca 2006 r. sygn. akt II CSK 75/06, z dnia 14 lutego 2008 r. sygn. akt II CSK 522/07, z dnia 11 sierpnia 2010 r. sygn. akt I CSK 616/09, z dnia 24 listopada 2016 r. sygn. akt II CSK 38/16). Przede wszystkim wskazać należy na potrzebę ochrony dłużnika przed zobowiązaniem bezterminowym (art. 365¹ k.c.) i wyjątkowo wysokie ryzyko, jakie stwarza dla niego weksel in blanco. W związku z tym szczególnego znaczenia nabierają czasowe ograniczenia możliwości uzupełnienia weksla. Nadto ścisła więź między mającym wynikać z weksla in blanco zobowiązaniem wekslowym a roszczeniem podlegającym zabezpieczeniu przemawia za przyjęciem, iż weksel in blanco wręczony w celu zabezpieczenia roszczenia może być uzupełniony jedynie w okresie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W świetle dyrektyw art. 65 k.c. nawet zastrzeżenie, że weksel in blanco można wypełnić w każdym czasie, nie daje podstaw do całkowitego oderwania możliwej chwili jego wypełnienia od okresu, w którym roszczenia zabezpieczonego można dochodzić. Pogląd dopuszczający możliwość uzupełnienia weksla in blanco nawet w wiele lat po przedawnieniu roszczenia zabezpieczonego nie daje się pogodzić z przyjętym w art. 65 k.c. założeniem rozsądnego i celowego działania uczestników obrotu prawnego. Odmienny pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2004 r., (sygn. akt III CK 203/03), zgodnie z którym wystawca weksla in blanco może skutecznie upoważnić wierzyciela do uzupełnienia weksla w każdym czasie, także po przedawnieniu roszczenia ze stosunku podstawowego, trzeba uznać za odosobniony. Gdyby w konkretnym przypadku udzielone upoważnienie do uzupełnienia weksla in blanco miało rzeczywiście oznaczać udzielenie upoważnienia do uzupełnienia weksla w każdym czasie bez jakichkolwiek ograniczeń, to taki zamiar stron nie mógłby być respektowany z przyczyn podobnych do tych, które leżą u podstaw art. 120 § 1 zd. drugiego i art. 365¹ k.c.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Wobec oddalenia powództwa powód jest stroną przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. i to na nim spoczywa obowiązek poniesienia w całości kosztów procesu. Zarządzeniem z dnia 18 listopada 2016 r. Sąd ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kuratora dla reprezentowania i obrony jego praw. Wobec powyższego, Sąd zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U.2013.1476) w związku z § 2 ust. 3 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461) przyznał adwokatowi L. M. wynagrodzenie za pełnienie funkcji kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kwotę 8.856 zł, w tym kwotę 1.656 zł tytułem podatku od towaru i usług i kwotę tę nakazał pobrać od powoda.